

rozšířené vydání, duben/apríl 2021

Noviny z rodiny

145. číslo členského bulletinu Ligy pár páru

Quo vadis?

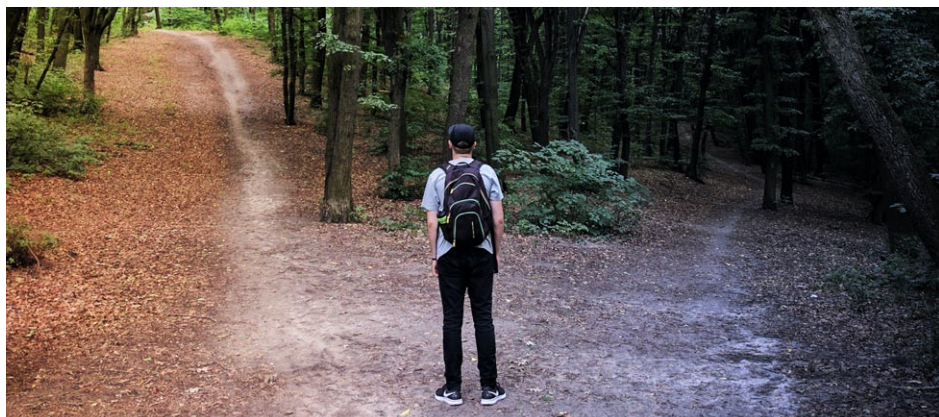
Adam Prentis

Zazvoní budík, ale hned nevstávám. Přemýšlím, co hezkého pořídit ženě, dětem, sobě, kdy dát syna do hudebky... Náhle si uvědomím, že už zase nestihnu ranní modlitbu a že všechny ty myšlenky jsou vzhledem k okolnostem ve světě i celkovému smyslu života tak trochu bláhovým rozmarem.

Životní cíl křesťanů je jasný: ne sobě, ne světu, ale Bohu se klanět – jemu sloužit a druhým pomáhat. Někdy se ten cíl – a cesta k němu – ztrácí v mlze každodenních starostí a slabostí. Pomáhají pak dílčí ukazatele: „K čemu směřuješ ve svém povolání?“, nebo pro naše téma podstatné: „Kam kráčíš ve svém manželství?“

Když povzbudím manželku vlídným slovem, když překonám nechuť k práci, když usměrním zlobivé dítě – tím dávám něco druhým. Pokud tyto činy děláme s láskou a pokorou, jsou naší skrytou pokladnicí: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“ (Mt 25,40b)

Všechny naše materiální služby ale mají malou cenu, pokud opomeneme duchovní stránku. Nejen naše děti vést k Bohu, ale také sebe společně se svojí

ženou. Často se starost o duchovné blaho dostáva do rozporu s péčí o materiálne dobro – treba už voľbou, jak tráviť svoj omezený čas. Zhloubám sa do správ z druhého konce sveta, alebo sa pomodlím s deťmi? Strávím s manželkou hodiny výberom zahradného nábytku, alebo vyrazíme spolu do kostela?

Intimná stránka manželského života také funguje v tejto trojíc perspektív: sobe, druhému, alebo Bohu. Jako manželé máme od Stvoriteľa úžasný spôsob, jak spoločne oslaviť jeho dobrotivosť a ešte získať darem vzácne požehnanie, nový ľudský život. Pokiaľ máme Boha na prvom mieste, jeho štedrosť spôsobí, že sa plnosť lásky prelije k tomu druhému (manželce) a následne i k nám. Pokiaľ ale pôjdeme z opačnej strany alebo zprostredka, na Boha už nemusí dojsť a nám nakoniec to šťastie také uteče medzi prsty...

A tak sa pítam sám sebe: „Quo vadis – Adame, kam kráčiš vo svojom manželstve? Co děláš pro jeho naplnění a čím mu naopak brániš?“

Som vďačný manželke, že bola vytrvalá

*svedectvo Antona**

Keď som sa šiel ženiť, o PPR som nič nevedel. Ani z predmanželskej čistoty som si ťažkú hlavu nerobil. Do nášho manželstva sme vstupovali tak, že dieťa už bolo na ceste. A tak mi pri vstupe do manželstva blikalo zelené svetielko, že V MANŽELSTVE UŽ KONEČNE MÔŽEM VŠETKO a nemusím riešiť, čo je hriech a čo nie. S manželkou sme sa dohodli, že akúkoľvek antikoncepciu odmietame, a ako mnohí sme sa vybrali cestou prerušenia manželského objatia.

Chceli sme väčšiu rodinu. Ja som vravieval, že chcem 10 detí, manželka zas, že by zvládla 5 – 6 detí. Nakoniec sme sa dohodli, že by sme mali radi minimálne štyri deti. Pán nás vzal za slovo a požehnal nám 8 detí a jedno máme v nebi po spontánnej potrate. Je to náročné, ale sme vďační za každé jedno naše dieťa a s pomocou Božou sa spoločnými silami snažíme všetky zodpovedne vychovať.

Veľká zmena v mojom myslení o manželstve nastala po absolvovaní kurzu PLODNOSŤ NIE JE PROBLÉM, ALE DAR, na ktorý ma manželka doslova donútila ísť. Ona bola totiž tá, ktorá vedela, že prerušovanie nám bráni žiť sviatostné manželstvo, že to nie je správne. Že katolíci sú pozvaní žiť podľa „plodných a neplodných dní“. Aj sa snažila si o tom čítať, aj to praktizovať, ale ja som nespolupracoval. Nerozumel som, prečo by som sa mal trápiť zdržanlivosťou, keď v plodných dňoch to bolo najkrajšie. Veď cieľ bol ten istý aj pri PPR, aj pri prerušovaní – NEOTEHOTNIEŤ.

Po veľkom prehovaraní som teda súhlasil, lebo som vnímal, že je to pre ňu veľmi dôležité. A aj to, že ju to naše milovanie nenaplnilo. Priznala sa mi, že sa mi oddáva so strachom, prestávala mať záujem o milovanie a po našom prerušovanom objatí začala časom plakať. Nie nahlas, ale ticho, aby som ju nepo-

čul... A to na mňa zabralo a dodnes chválím Pána, že som tam šiel... A som vďačný mojej manželke, že bola vytrvalá...

Absolvoval som len prvé stretnutie a veľmi dôležitý osobný rozhovor s naším lektorom Jozefom Predáčom. Taký otvorený chlapský rozhovor, ktorý som potreboval, aby som pochopil, o čo tu ide.

Naš manželský aj intímny život sa po tomto rozhovore a kurze, ktorý moja manželka absolvovala celý, veľmi zmenil. Používame symptotermálnu metódu a pod vplyvom PPR sa stále učíme tolerancii, úcte, počúvaniu, veľmi sme šli komunikačne dopredu. Radi sa spolu rozprávame, veľa a o všetkom. Je to zaujímavé, obohacujúce a pomáha nám to práve počas dní zdržanlivosti, keďže sa snažíme už predchádzať tehotenstvu. Viacerí manželia sa zdráhajú prijať PPR, pretože nie sú ochotní prijať niekoľko dní zdržanlivosti, hoci tá prináša do vzťahu veľa dobrého. Pre nás je časom spoznávanie sa a priestorom na prejavovanie si lásky iným spôsobom. Toľko krásnych slov, skutkov i nežností vzišlo v tomto čase. Mohli by sme to nazvať randením a takéto rande zažívame opakovane už 10. rok a stále je to čarovné, vzrušujúce, dokonca rokmi čoraz krajšie...

Keď nad tým všetkým premýšľam, tak som zistil, ako sa my chlapi, pri PPR máme dobre. Na začiatku manželstva, keď sme používali prerušovanie, tak bola všetka zodpovednosť na mne ako na chlapovi. Ale vždy po takom milovaní sme nevedeli, či náhodou nepočneme. A tak sme so strachom čakali, či príde menzes. Takýto spôsob milovania mi vlastne nakoniec neprinášal vôbec žiadnu radosť, ale strach, čo bude potom. A viedlo to až k vyhýbaniu sa milovať.

Teraz, keď vďaka PPR žena dokáže sledovať príznaky svojej plodnosti a aj muž sa naučil porozumieť jej cyklu, je nám chlapom RAJ na zemi. Tak ako Adam s Evou v raji mali jednu podmienku: ZDRŽAŤ sa ješť zo stromu POZNANIA DOBRA a ZLA, tak aj my, ak predchádzame počatiu a prichádzajú plodné dni cyklu, máme pred sebou výzvu zdržať sa pár dní manželského objatia a ďalej si môžeme bez strachu užívať našu manželskú lásku. A verte mi, že milovanie je také krásne, že po čase možno budete po ďalšom dieťatku doslova túžiť... Boh to krásne vymyslel.

(* Redakcia pozná identitu autora svedectva)

Z poradne etiky LPP

Mária Schindlerová

Je morálne (alebo hriech) v rámci manželskej predohry byť trocha kreatívny a oživiť manželské spolužitie napr. nejakou vibračnou hračkou a manželku tak trocha viac na to „naladiť“ (ak by ju to samozrejme potešilo)? Zvlášť keď chceme byť spolu, ale nervozita z detí, nedostatok spánku... nám to moc nespríjemňuje. Ďakujem pekne za vašu odpoveď.

Iste, môžete byť kreatívny a snažiť sa spríjemniť alebo spestriť intímny život. Ale :) - áno, je tu „ale“. Pokiaľ ide o pomôcky a hračky, nie je dobré a správne podporovať biznis a činnosť sexshopov a vôbec erotického priemyslu, ktorý devastuje vzťahy. Zároveň je potrebné mať správnu citlivosť na úctu voči manželskému partnerovi ako osobe, aby sme sa navzájom neredukovali na predmet, objekt... a aj svoju sexualitu aby sme nemerali veľkosťou alebo úrovňou vzrušenia. Je dobré tešiť sa zo vzájomného daru a stále sme pozvaní vidieť viac. Svätý pápež Ján Pavol II. sa raz vyjadril o pornografii, že je zlá a nesprávna nie preto, že odhaľuje príliš veľa, ale naopak – že odhaľuje príliš málo. Prišiel mi tento jeho výrok na myseľ, hoci Vaša otázka sa netýka pornografie, ani k nej nesmeruje. Píšem to preto, aby sme sa stále usilovali ísť na hlbšiu úroveň jednoty, aj tej jednoty, ktorú vytvárame intímnym spojením.

A ešte trochu osobnejšie ako žena, manželka a matka: úplne chápem, že únava je často zabijak erotiky. Súhlasím s tvrdením psychológa J. Dobsona, ktoré napísal v knihe *Žena si přeje, aby jí muž rozuměl* (originálny názov v angličtine by mal presnejší preklad ako „čo si ženy želajú, aby o nich ich manželia vedeli“), citujem:

Ďalšou „zábranou“ sexu, o ktorej by manželia mali vedieť, je samotná únava. Fyzická vyčerpanosť je významnou súčasťou schopnosti (alebo neschopnosti) reagovať na sex. Kým sa matka prederie 18-hodinovým pracovným dňom – zvlášť ak behala za jedným alebo dvoma čínorodými batol'atami – jej vnútorná iskra krátko zabliká a zhasne. Keď konečne padne do postele, predstavuje pre ňu sex skôr povinnosť než potešenie. Je poslednou položkou na zozname „čo dnes treba zariadiť“. Zmysluplný sexuálny styk spotrebúva veľké množstvo telesnej energie a je vážne narušený, ak už tento zdroj bol vydaný. No i tak býva pohlavný styk na programe ako posledná vec večera.

Ak je v manželstve sex dôležitý – a všetci vieme, že áno – tak by mu mal byť vyhradený určitý čas. Celodenná pracovná činnosť by mala byť ukončená večer skôr, aby si manžel aj manželka mohli odpočínúť skôr, ako budú nekonečnými prácami a domácimi povinnosťami celkom vyčerpaní. Zapamätajte si: Čokoľvek sa uvedie na zozname priorit až na koniec, bude pravdepodobne urobené nedokonalo.

Medzi radami, ktoré ponúka ďalej, je kreativita práve v tomto duchu: venovať čas a námahu, ako pripraviť prostredie i manželku vopred – veľa žien reaguje kladne na to, keď si muž všíma, čo hovorí, keď prejaví záujem o ňu samu. Niektoré ocenia romantický prístup... Z rozhovorov so ženami si trúfam povedať, že len malé percento žien poteší vibrátor a podobné „hračky“.

A myslím, že skvelý prístup a návod v tejto oblasti má pastor Mark Gungor v druhej časti víkendového stretnutia s manželmi. Na youtube je s titulkami celé stretnutie tu a podľa mňa je prínosné a osočné: <https://www.youtube.com/watch?v=WDqzxHPMIwk>.

Moja odpoveď je teda v tomto duchu – skúste zamerať svoju kreativitu týmto smerom – cieľ aj úmysel je dobrý, len treba zvoliť tie správne (a fungujúce) prostriedky. Možno je to namáhavejšie ako „pomôcky“, no myslím, že efektívnejšie :).

PPR jako životní styl 9

Manželství, cesta do hor

Jitka a Mirek Novákovi

„Jako matka stojí církev po boku mnoha manželským dvojicím, které mají těžkosti v tomto důležitém bodě mravního života. Velmi dobře zná jejich postavení, které je často tíživé a mnohdy je skutečnou trýzní, vzhledem k mnohonásobným těžkostem osobním a společenským. Ví, že mnoho manželských dvojic nemá zde obtíže pouze v konání, nýbrž přímo v chápání hodnot, o které jde u této mravní normy.“ (Familiaris consortio, 33)

Církev je realistická, ví, že pro mnoho párů je veľmi náročné prožívať odpovedné rodičovství způsobem, jaký je načrtnut např. v encyklice *Humanae vitae*. Často bývá obtížné i jen vysvětlit, proč je správné a důležité tak žít nebo že rozdíl mezi antikoncepcí a přirozenými metodami je hlubší, než si většinou lidé myslí, protože je spojen se zcela odlišným pohledem na člověka a dar sexuality...

Mnozí tváří v tvář této realitě navrhují „snížit laťku“ a nezatěžovat manžele, jejichž život je často i tak velmi náročný, dalšími, z jejich pohledu neúnosnými břemeny, a nechat na svědomí každého páru, jak se rozhodnou tuto věc řešit. Zdá se nám, že tady se objevuje stejné pokušení, jakému čelili první lidé v ráji: sami si určovat, co je dobré a co zlé. My sami však nejsme „autory“ pravdy o člověku, tím je Stvořitel. Člověk má svobodu, která spočívá v možnosti pravdu přijmout nebo odmítnout. Jen jedna z těchto cest vede ke skutečnému štěstí a dobru člověka... Jan Pavel II. k tomu poznamenává: „Kdo si myslí, že koncil a encyklika neberou dostatečně v úvahu obtíže přítomné v konkrétním životě, nechápe pastorační starost, která byla u vzniku těchto dokumentů. Pastorační starost zna-

mená hledání skutečného dobra člověka, rozvoj hodnot, které Bůh vtiskl do jeho osoby. To znamená... směřovat ke stále jasnějšímu objevu Božího plánu s lidskou láskou v jistotě, že jediné a skutečné dobro lidské osoby spočívá v naplňování tohoto božského plánu.“ (Teologie těla, str. 540)

Myslíme, že právě v tomto okamžiku je důležité podívat se na prožívané těžkosti ne izolovaně, ale v širším kontextu celého povolání člověka resp. manželů ke svatosti. Ježíš mluví o „úzké cestě“, sv. Jan od Kříže o „výstupu na horu“. I církevní dokumenty v tomto bodě velmi často používají slovo „cesta“.

Přirovnání k cestě, a zvláště k té do hor, je velmi výstižné jak v kontextu celého povolání manželů, tak v oblasti odpovědného rodičovství. Vysokohorská túra s sebou nese mnohá nebezpečí, stojí nás spoustu sil, mohou přijít i pády, bloudění a chvíle, kdy si člověk říká, že byl blázen, když se na takovou cestu vůbec vydal. Možná přijde i pokušení vrátit se nebo změnit cíl – není přeci nutné vystoupat až na vrchol, je možné zůstat v příjemném údolí...

Každý pár by si měl poctivě odpovědět na otázku: je naším cílem pohodlný život nebo nebe? Nezabýdlujeme se tady na zemi příliš? Nechceme změnit naše putování k Lásce na “trvalý pobyt” někde v pohodlí a náročné cesty se vzdát? Máme pokoru uznat, že jsme často slabí, že naše láska je velice nedokonalá a děláme spoustu chyb – nebo si chceme sami určit, která cesta je správná? A máme představu, kam nás taková cesta dovede?

Když manželé, kteří se vydávají na společnou cestu životem, nahlédnou do mapy a představí si, co vše leží před nimi, než se jim podaří vyškrábat se na vrchol, možná si položí otázku, jestli je vůbec v lidských silách se na takovou cestu vydat. Pouze lidské síly na tak náročný výstup nestačí. Potřebujeme ještě víc než “jen” všechny naše síly. Možná právě v tomto okamžiku si můžeme víc uvědomit, jak důležitá je poslední věta manželského slibu: “K tomu ať mi pomáhá Bůh.”

Skrze svátost manželství nám Bůh dává potřebnou milost, abychom na vrchol došli. Encyklika *Humanae vitae* připomíná sílu, kterou mohou manželé čerpat z eucharistie, a odpuštění a uzdravení, které přináší svátost smíření (srv. HV, 25). Často právě v obtížných místech, na strmých nebo zledovatělých úsecích naší společné životní cesty, které se nám zdají téměř nepřekonatelné, objevujeme Pramen živé vody... Nejsme odsouzeni k tomu, abychom zůstali v údolí, protože na to, aby vystoupali až na vrchol, mají jen někteří. Cesta každého páru je jiná a přece všem Bůh nabízí svoji pomoc, aby mohli dosáhnout cíle.

„Vykoupení však není automatické. Je svobodné, je cestou v dějinách, procházející křížem – Kristovým křížem, který umožňuje náš kříž a přeměňuje ho na cestu vykoupení. Křesťan zjišťuje, že je hříšníkem, každý den uznává svůj hřích v mnohých oblastech lidského života, i v oblasti sexuality... Ježíšova výzva nemá odsoudit člověka hříšníka nebo ho odradit tím, že mu předkládá ideál, který by byl lidskými silami nedosaži-

telný. Naopak, má mu pripomenout velikost jeho povolání a za pomoci milosti mu nabídnout možnost, aby se vydal na cestu.” (srv. J. Melina, *Kultúra rodiny, reč lásky*, str. 76)

Dekalóg pokoja IX.

Zuzka Košťálová

*Iba dnes budem pevne veriť, aj keby okolnosti
naznačovali presný opak, že dobrotivá
Božia prozreteľnosť sa o mňa stará tak,
ako keby okrem mňa nebolo na svete nikoho.*

Každé leto chodievam s rodinou na púť do Levoče, duchovné cvičenia, či na kopec Podbrdo. Sedím alebo kľáčim pred krížom a všetko odovzdávam Bohu a našej nebeskej Matke. Dnes odovzdávam seba. Kto vlastne som? Matka, manželka, dcéra, priateľka. Často som si myslela, že som nikto, a predsa som sa mýlila. Boh mi dal poznať, že mu na mne záleží, že nie som nikto, ale NIEKTO.

Pred dvadsiatimi rokmi:

Ráno mi zapípal teplomer. To nie je pravda! Na 19. deň zapisujem do tabuľky opäť zvýšenú teplotu. To nie je možné. Viem, že cyklus mi po pôrode nášho tretieho dieťaťa nabehol už po piatom týždni, ale stále dojčím a navyše neverím, že by sme mohli počať pár dní po začiatku III.fázy. Čakám ďalej, ale stále nič. Teplota neklesá. Veď naše tretie dieťa má len pol roka. Ako to zvládnem? Kde dáme ďalšiu postieľku? Mama sa so mnou prestala zhovárať. Moja doktorka je tiež proti...

Narodila sa nám dcéra, ktorá do našej rodiny priniesla veľké požehnanie. Jej chorá oblička, operácia a dlhý pobyt v nemocnici ma učili trpezlivosti, dôvere v Boha a v dobro. Práve toto dieťa, ktoré vždy kráčalo v tieni svojho staršieho brata s ním vytvorilo dokonalú dvojicu, súzvučie a harmóniu. Ako dobrí súrodenci sa vždy vedeli zriekať, dohodnúť, obetovať sa.

O štyri roky neskôr:

Ráno mi zapípal teplomer. To nie! Teplota prudko klesla. Po predĺženej luteálnej fáze prichádza krvácanie. Tak som sa tešila. Opäť nič. Už ďalej nevládzem. Rozplačem sa. Prečo Pane? Máme štyri deti, ale túžba po ďalšom dieťati je silnejšia ako naše plány pred svadbou (mať štyri deti). Pred pár mesiacmi požehnal si nám, Pane, ďalšie dieťa, ale potom o pár týždňov si si ho vzal späť k sebe. Nikdy som naše piate dieťa nemohla držať v náručí. A teraz? Daruješ nám ešte aspoň jedno? Prosím, Pane!

Po deviatich mesiacoch „trápenia“ opäť čakáme dieťaťko. Prichádza na svet tesne pred Vianocami ako malý Ježiš. Vďaka ho hneď po príchode z pôrodnice kladiem pod vianočný stromček. Dieťa je naozaj dar. Naša posledná dcéra si

vyžadovala veľa lásky a času, ale čím viac lásky dostávala, tým viac lásky dokázala a stále dokáže rozdávať. Pri nej som sa naučila, čo je to plniť Božiu vôľu, a že nech sa deje čokoľvek, Boh sa o nás stará. Je mi veľkým potešením hlavne teraz, keď mi tie staršie deti už odlietajú z hniezda.

Ján XXIII. si spomína na svoje detstvo takto: „Boli sme chudobní, ale spokojní, ale plní dôvery v pomoc Prozreteľnosti. Na našom stole nechýbal chlieb ani kukuričná kaša. Zriedkakedy bolo mäso a nanajvýš na Vianoce a Veľkú noc kúsok doma upečeného koláča. Nedel'né šaty a topánky museli vydržať celé roky. A predsa, keď sa ukázal zobrať pri dverách našej kuchyne, kde niekedy až do dvadsať detí netrpezlivo čakalo na svoj tanier polievky, našlo sa ešte vždy miesto aj pre neho a moja matka ho pozvala, aby si k nám prisadol.“

Takéto spomienky na detstvo sprevádzali Angela Roncalliho po celý jeho život. Aj v časoch, keď si pripadal dosť opustený. Ďaleko od vlasti, vzdialený od Vatikánu, takmer zabudnutý verne vykonával svoju službu. Aj keď okolnosti naznačovali presný opak, on veril v Božiu prozreteľnosť a dôveroval Božím úmyslom. Cítil sa Bohom uznávaný a nie prehliadaný, volaný po mene, nie zabudnutý. Veril, že pre Boha je jedinečný a dobrotivá Božia prozreteľnosť sa o neho stará, akoby okrem neho nebolo na svete nikoho. V takejto Božej skúsenosti pristupoval aj k ľuďom. Dal im pocítiť, že každý človek je pre Bohom jedinečný, neopakovateľný, a že o každého sa Boh stará, akoby bol jediným človekom na svete.

V mojom živote som neurobila veľkú kariéru, ani diery do sveta. Mám titul, ale nikdy som nestála za doskami s výkresmi a nerysovala tak, ako som po tom vždy túžila. Som mama. Vychovala som päť detí a to mi stačí. Neobjavila som nič mimoriadne, ale spoznala som lásku. Teraz tu píšem aj za moju „druhú rodinu“ (nie manžela a deti), ale za Ligovú rodinu. Rodinu, ktorú som spoznala pred dvadsiatimi rokmi. Rodinu, ktorú tvoria i ďalšie iné rodiny, ktoré sa pobrali tiež rovnakým smerom ako ja s manželom. Smerom šíriť STM medzi manželmi, snúbencami, študentmi. Keď som sa prvýkrát s manželom zúčastnila kurzu STM, nikdy mi ani nenapadlo, že práve kurzom STM získam nielen vedomosti, ale aj formovanie svojho ži-

vota, svedomia a k tomu aj veľa priateľov. Dlhoročné priateľstva v Lige z nás vytvorili jednu veľkú rodinu. Všetci sme navzájom duchom spojení a Boh sa o nás stará.

„I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť, lebo Ty si so mnou!“

Čo urobíš?

Mária Kohutiarová

Je večer, svätého Jozefa. Tak si tento deň užívam, aj ako žena. Pretože je také úžasné vidieť svätca, ktorý bol skutočným manželom a otcom, mužom a robotníkom... A hlavne: mužom na pravom mieste. Takým, ktorý bral Máriu, svoju manželku, vážne s celým jej „ja“. A to napriek všetkým škrtom jeho predstáv o tom, ako si budú žiť, koľko budú mať detí a... však to možno poznáte aj vy.

Dnes som tak znovu uvažovala nad dvoma riadkami evanjelia tohto sviatku. Provokatívnymi vetami, ktoré však v Jozefovom prevedení znamenali jasný postoj – a skvelý výsledok nielen pre neho, nielen pre Máriu, ale aj pre nás teraz.. a pre vás, drahí muži, aj dnes. Pretože, tie provokácie zažívate aj vy. A od toho, ako sa rozhodnete a zachováte, závisí mnoho vecí – napríklad aj zranenia alebo rozkvitnutie vašej drahej polovičky. Zranenia alebo požehnanie vo vašej rodine. Zranenia alebo skraty vo vašej práci. Jednoducho: život alebo smrť. Hrozná voľba – ale reálna. Radšej nechcete vedieť, koľkokrát sme sa ako ženy aj keď veriacich manželov cítili na smrť. (A koľko takých žien, aj veriacich mužov, ešte je aj dnes.)

A pritom, o nič vážne vraj nejde. Aspoň podľa štýlu Piláta. Umyť si ruky, nie je to moja vec.

No ale, aby to bolo jasné, vráťme sa k tým provokatívnym vetám evanjelia. (A pokračujme v provokatívnom texte). Evanjelium dnes hovorí dve také, manželskému životu blízke, vety. Prvá:

Ale skôr, ako by začali spolu bývať, ukázalo sa, že počala... (Mt 1, 18)

Je jedno teraz, že Mária počala z Ducha svätého. Jozef o tom hneď nevedel. Rovnako, ako často neviete vy, naši manželia, že my už cítime pod srdcom nový život. Čo je dôležité, z kontextu slov evanjelia je jasné, že Mária svojmu snúbencovi všetko úprimne povedala. Napriek riziku ukameňovania. To teda bola dôvera, ktorá určite Jozefa dostala!

Predstavte si na jeho mieste seba. A nemusí ísť práve hneď o oznam o počatí živote. Možno stačí oznam vašej drahej: „Som v plodnom období, drahý, čo teraz?“ Alebo tiché, trochu ustrašené priznanie, že ... nemá chuť, nejde jej to... hoci ste sa dnes tak snažili ju dobíjať. Môže to byť akákoľvek otázka či situácia týkajúca sa plodnosti a sexuality manželov. Čo by ste urobili vy, ty, každý sám za seba?

Úprimne: ako človek, ktorý dlhé roky kráča so ženami, od čias materského centra, potom cez obnovy žien, pri sprevádzaní ako animátorský pár na Manželských stretnutiach alebo na stretku, cez Ligu pár páru či „len tak“, keď sa zrazu ktosi z mojich sestier v Pánovi ozve na messenger... by som mohla rozprávať jednotné scenáre mnohých veriacich mužov.

Chcete počuť aspoň niektoré?

„Svoju plodnosť si rieš sama, mňa do toho nezaťahuj!“

„Tvojou úlohou je vyriešiť veci tak, aby si neotehotnela. Nemôžeme si to dovoliť.“

„Prečo by som sa mal zaoberať nejakou tabuľkou cyklu? Čo som žena?“

„Na žiadne školenie toho tvojho PPR ma nedostaneš, zabudni!“

„Čo ma do toho, ako sa čo v Tvojom tele deje? Povedz mi iba, či dnes môžem alebo nie!“

„Na kiego Boh a Cirkev špárajú do tej plodnosti! Oženil som sa a aj tak s Tebou nič nemôžem, keď sa mi chce!“

„Čóóó? Aké sucho a mokro a Tvoje pocity pri milovaní? Ale no, nie si precitlivená?“

Stručne zhrnuté. Dalo by sa písať aj ďalej. Ale bolo by to čím viac ťažšie čítanie. Zvlášť po tom, čo sa vrátíme k tej provokatívnej vete z evanjelia, kde sa hovorí o tom, že sa ukázalo Máriino počatie... Toto stručné vyjadrenie znamená, že sa spolu Mária a Jozef o tom v dôvere rozprávali – bez toho, aby jej Jozef povedal: „Čo ma do toho? To je Tvoja vec!“ Ukázalo sa... znamená, že to nebolo len stručné oznámenie Márie a Jozefovo otočenie sa na päte s tým, že nech si to rieši sama.

Jozefovi bolo jasné, že ich budúce manželstvo, aj keď sa veci nakoniec vyvinuli inak podľa Božieho plánu, zahrňa aj ICH plodnosť... (teda nie len Máriinu). Toto vedomie znamenalo pre Jozefa úctu, počúvajúcí a prijímajúci postoj voči nej aj ako voči fyziologickej žene. Rešpekt a lásku voči poznaniu, že Boh práve v jeho žene môže požehnať život ICH dieťaťa, plodu ICH lásky. Že budú a majú byť v tej sexualite a plodnosti od prvotnej vášne cez dialóg o jej prežívaní, cez radosť z požehnania lona až po pôrod a výchovu dieťaťa SPOLU. Boh im určil nakoniec inú cestu plodnej lásky – vychovať Božieho syna a žiť v čistote, no nemyslím – vzhľadom na ich krásny vzťah - že sa ich rozhovory o prijímaní plodnosti a vnímaní sexuality týmto skončili.

Drahí naši muži... ste v tom s nami takto aj vy? Možno by ste si mali urobiť tichý večer a opýtať sa svojej drahej ako Jozef Márie: „Ako sa cítiš byť mnou prijatá so svojou ženskou plodnosťou, so svojím cyklom, pri milovaní? Čo by Ťa odo mňa potešilo, čo potrebujem ja zmeniť na svojom prístupe, aby si sa cítila prijatá a milovaná aj so svojou fyziologickou a emočnou stránkou plodnosti?“

Verte... keď sme takúto otázku nie raz položili manželom, inak aktívnym vo viere, ostalo ticho. Maximálne povedali v úprimnosti: „Nikdy som nad tým takto ešte neuvažoval.“ Myslíme, že je práve teraz na to čas.

Ale aby sme nezabudli na tú druhú provokatívnu vetu z dnešného evanjelia: „Jozef,... neboj sa prijať...“ (Mt 1, 20)

Jozef určite odišiel od Márie v náročnom emočnom aj rozumovom rozporení. Žena, ktorú miloval a nechce prestať milovať, ktorej dôveroval a dôveruje, mu hovorila náročné informácie. Koľko dôvery bolo v jej slovách a očiach, keď mu to oznamovala! Bola si vedomá, že ten oznam je náročný škrť aj v Jozefových predstavách a plánoch pre ich spoločnú budúcnosť. Jozef cítil, že Mária mu neklame, no na druhej strane, ako ťažko sa mu to prijímalo!

Nespál. Všetko to, čo počul, všetky jeho sny, všetka jeho nádej, všetka jeho láska k nádhernej Márii telom aj duchom sa miešali v obrovskom zápase. Čo teraz? Ako sa má správne zachovať, ak to dieťa nie je jeho? Má s tým on niečo? (Nič vám to nepripomína, tá posledná veta?) A keď už konečne zaspal, plný zápasov a otázok, hľadania riešenia a modlitby o rozlíšenie, bol rozhodnutý potajme Máriu prepustiť. Nedokázal jej ublížiť, nato ju príliš miloval aj teraz, no ťažko prijímal Božiu zmenu.

Ten boj určite prebieha v každom z vás. Viem to. Možno to nedáte najavo, no nie je vám jedno, ako sa najdrahšia vedľa vás cíti. Vnímate jej zranenie, smútok, zhasnuté oči z neprijatia jej celej bytosti. Možno viete, že kdesi plače a modlí sa. Alebo už cítite je zatrpknutie z postoja voči jej ženskej plodnosti. Žerie vás to, pretože pred svadbou ste ju chceli urobiť tou najšťastnejšou ženou na svete. A teraz je nešťastná pre váš postoj. Nedá sa to nevidieť a necítiť, a niekedy ani nepočuť. Nedá sa nezachytiť jej odstup a chlad, keď sa ju pokúšate dobýjať, no všetky zbrane akoby sa odrážali od tvrdej škrupiny. Hnevá vás to: prečo, dokelu, nereaguje tak, ako inokedy? Nie som dosť dobrý?

Drahí, tú škrupinu tam robí vaše neprijatie. Vaše podmieňovanie. Váš odstup od toho, čo je vaším SPOLOČNÝM darom, ktorý máte spravovať. Pretože o sexualitu svojej ženy, o jej prijatie v celej nádhere a náročnosti či tajomstve sa máš starať Ty, drahý muž. A ona o Tvoju. Ťažko sa jej to však robí, ak len berieš a nedávaš, neprijímaš. Veľmi to bolí. Z toho je tá škrupina, nedobytná a pevná,

ktorá bráni Tvojej drahej sa roztopiť v Tvojich rukách, keď sa usiluješ byť nežný a túžiš po krásnom čase len medzi vami dvoma.

Všimli ste si?

Máme kľúč: anjel Jozefovi vo sne hovorí, aby sa nebál prijať Máriu, takú, aká je... že to, čo v nej je – počatý život, jej plodnosť – je DAR od Boha! (Nie jej výmysel, aby Mária Jozefa a manželka manžela naťahovala!)

Mohla by som rozprávať o ranách žien, dobrých veriacich žien, z takýchto postojov ich vlastných manželov, ktorí si v nedeľu dali zvyčajne pekný oblek a šli do kostola. Rany z neprijatia toho, čo do ženy po fyziologickej, emočnej, duševnej a duchovnej stránke vložil Boh, aby bola pre každého z vás príťažlivá, nádherná. Možno o tom ani neviete, ak u vás doma nefunguje vôbec či dobre prvá provokačná veta. Len vidno, že žena životnej lásky manžela vädne, trpí a iba si plní svoju manželskú povinnosť tela. Síce s láskou a obetou. Štve to mužské ego, že v nej počas toho vášho času darovania chýba iskra, vášeň, oheň! Kde je? Prečo už nie je?

Jozef sa ráno zobudil a poslúchol Boha. PRIJAL Máriu, svoju manželku, so všetkým, čo Boh do nej dal. Aj s plánom, ktorý PRE NICH mal. Aj keď to bola nečakaná ZMENA. Práve preto ich vzťah bol nádherný a silný a ustál aj celoživotnú čistotu tela.

Každé ráno sa každý z vás zobúdzá. Každý deň vníma v sebe otázky, týkajúce sa vášho manželstva. Každý deň je priestor hovoriť medzi štyrmi očami so svojou manželkou o jej prežívaní intimity. Každý deň je príležitosť prijať dar jej ženskosti a plodnosti a chváliť Boha za ten DAR PRE VÁS, v ktorom je možné a potrebné byť AJ AKO MUŽ účastný naplno. Každý deň môžeš a máš prijať svoju ženu so všetkým, čím je, nielen s tým, čo Ti vyhovuje a čo Ťa „nezabolí“. Aj o tomto je poslušnosť Teba ako muža voči Bohu a prijatie plánu byť manželom, ktorý miluje svoju manželku ako Kristus, ktorý dal život za svoju nevestu Cirkev. Vždy nežný, počúvajúci, prijímajúci, hľadajúci skutočnú tvár Boha vo svojej manželke a pátrajúci po odpovediach Boha pre vašu intimitu. Staraj sa o oheň v nej absolútnym prijatím.

Čo urobíš?

Noviny z rodiny LPP vydáva šesťkrát ročne ako členský bulletin spoločne Liga pár páru ČR, z.s. a Liga pár páru v SR. České ústredí: Jitka a Miroslav Novákoví, Milhostice 6, 25791 Červený Újezd, +420312686642, lpp@lpp.cz, www.lpp.cz, číslo účtu: 2801370422/2010. / Slovenské ústredie: Jozef a Simona Predáčovci, Slovenskejarmády 15, 95301 Zlaté Moravce, 0908722055, lpp@lpp.sk, www.lpp.sk, číslo účtu (SR): 2401049920/8330, platba z ČR: 2401049920/2010. Minimálny členský príspevok je 150 Kč /12 € ročne. Jsme vděčni za příspěvky pro práci Ligy. Kurz STM PPR pro manžele a snoubence: 4 setkání po 2½ hodinách, většinou v měsíčních intervalech. Pro aktuální kurzy a informace viz web. Redakční rada: Jitka Nováková, Jozef Predáč, Adam Prentis.